

דמדקא פסיל ליה לעובד כוכבים לענין הבאה, במשנה הבאה נאמר שעובד כוכבים פסול להיות שליח להביא את הגט מהבעל לאשתו, משום שהוא אינו בתורת גיטין וקידושין.

ומאחר שמשנתנו, העוסקת בכתיבת הגט, לא הזכירה את העובד כוכבים, מכלל זה אתה למד, שרק לענין הבאה הוא פסול, דלענין כתיבה הוא כשר.

והוא נכלל במה שאמרה המשנה "שאינ קיום הגט אלא בחותמיו", ולכן גם העובד כוכבים כשר לכתיבת הגט, כמו חרש שוטה וקטן.

ומקשינן על רב נחמן: והתניא: עובד כוכבים, פסול!

ומתריצין: התיא ברייתא — רבי אלעזר היא, דאמר: עדי מסירה כרתי, וחתימת העדים אינה מן התורה. ומה שנאמר "וכתב", היינו כתיבת הגט עצמו, ובענין כתיבה לשמה. והא ודאי שעובד כוכבים אדעתיה דנפשיה קעביד, ואינו כותב לשמה, ולפיכך הוא פסול לדברי הברייתא.

אמר רב נחמן: אומר היה רבי מאיר: אפילו מצאו הבעל את הגט באשפה, שבודאי לא נכתב לשם גירושי אשתו, וחתמו, החתים עליו עדים, ונתנו לה, כשר. כי רק החתימה צריכה להיות לשמה ולא הכתיבה.

איתיביה רבא לרב נחמן: נאמר בתורה "וכתב לח", משמע שיכתוב לשמה.

מאי לאו, "וכתב" היינו כתיבת הגט, והיא צריכה להיות לשמה?

ומתרץ רב נחמן: לא!

"וכתב", היינו חתימת העדים, ורק היא צריכה להיות לשמה.

איתיביה רבא לרב נחמן: תנן בתחילת פרק שלישי: כל גט שנכתב שלא לשום לשם גירושי אשה, אלא ללמד לתלמידים סדר כתיבת הגט, פסול.

הרי שהכתיבה צריכה להיות לשמה!

ומתרץ רב נחמן: אימא, כך אומרת המשנה: כל גט שנחתם שלא לשום אשה, פסול. אבל הכתיבה אינה צריכה להיות לשמה.

איתיביה רבא לרב נחמן: תניא: כשהוא כותבו, כאילו כותבו לשמה.

מאי לאו, כוונת הברייתא היא לומר, שאין צריך לכתוב את כל הגט לשמה, אלא די שיכתוב את עיקר הגט לשמה.

והכי קאמר: כשהוא כותבו לתורף הגט, שהוא שם האיש והאשה והזמן, לשמה, הרי זה כאילו כותבו גם לטופס הגט לשמה, שעיקר הגט הוא בתורף.

הרי שצריך לכתוב, על כל פנים, את התורף לשמה!

ודאי רק ספק שמא עביד אדעתיה דנפשיה. והגר"ח כתב דנכרי דעבד אדעתא דנפשיה

בלבו אינו כן הוי דברים שבלב. ואין לומר דאנן סהדי דעביד אדעתיה דנפשיה שבאמת אין זה